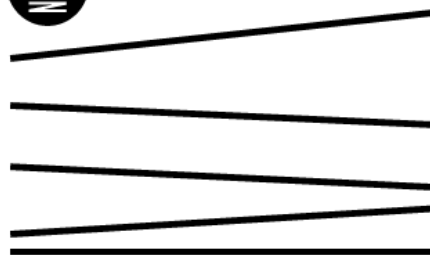

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Som viser den Konst at snøe sig i Verden.

Tvende Brødrers meget forunderlige ulige
lykkelige og ulykkelige Tildragelser

Kjøbenhavn : Morten Hallager, 1775

65 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

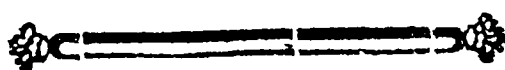

Tvende Brødre

meget forunderlige ulige

lykkelige og ulykkelige

Sildragelser.

Som viser den Kunst at snøe sig i Verden.

Kjøbenhavn, 1775.

Trykt hos Morten Hallager, boende
paa Nørregade Num. 245.

Somfrue Susanna var fattig og vidtløstig i Familie med Hr. Hulkepeer, en ugift Landsbye-Præst i Nærheden af Leipzig. Af Taarnemilighed for den Underholdning, som han gav hende, besørgede hun hans smaa Nødvendigheder. I hendes syttende Aar satte hendes Skønhed en gammel Amtmands, Hr. Helløres, Hjerte i Brand, og visse hemmelige Aarsager, som ikke ere blevne os bekiendte, bevægede Landsbye-Præsten og hans Fæster til at haste med denne ulige Forbindelse. Frue Helløre forærede, dog efter Bagvaskernes Dom, hendes Ægtefælle noget for tilig en ung Arving, den ene af vor Histories Helte. Amtmanden døde af Uergelse, ikke længe efter hans Søns Fødsel, af et Slagflod, fordi han havde tabt en Proces, som han havde anlagt imod en af hans Bønder, der besad en fin Enendoms Gaard, uden at efterlade hans smukke Enke, uagtet hendes strenge Nidkærhed for Retsfærdigheden, nogen anden Rigdom, end det angennemme Haab, meget hastig at astørre hendes Taare over hans Forliis, i en anden mere værdig Ægtefælles Arme.

Hr. Frisfyhr, en riig Kiøbmand fra ***, som i Pengesøger var bleven bekiendt med Hr.

Hulkepeer, havde den Enkke i Hr. Hølløres Enke, efter hendes Fætters Vidnesbyrd, at omfavne den klogeste og dydigste Egtefælle. En Søn blev ligeledes den eneste Frugt af deres Kierlighed. Bagtalelsen hvæskede hemmelig, trods al den Indtagetogenhed som Mad. Friskfyhr iagttog, at han lignede meget en god Ven af Kjøbmanden, som meget ofte kom der i Huset. Hr. Friskfyhrs Glæde over hans Søns Fødsel igiendrev denne Beskyldning. Efter en klog Banqveroute, hvorved han anseelig havde forbedret sin Formue, døde han endnu ung, og efterlod Hr. Hulkepeer sin Søn og den unge Hølløres Opdragelse.

Den Afdøde havde overgivet begge de unge Menneskers Formyndere i Følge hans egen Beretning, et Testament, men som ikke maatte aabnes, førend hans Søn var bleven myndig. Madame Friskfyhr, som, efter Hr. Hulkepeers Raad, besluttede ikke at gifte sig igien, renste med hendes Sønner ud til ham paa Landet, og Verden lovede sig, af hendes Fætters kloge Opdragelse, i hans tvende Myndlinge, tvende dydige Borgere mere.

Hr. Hulkepeer fattede, for visse Årsagers Skyld, som Læseren tids nok skal faae at vide, en gandske besynderlig Tilbøielighed for den unge Hølløre, da han derimod ligesaa stærk hadede den unge Friskfyhr. Han opdagede med Fornøielse hos den Første meget tidlig disse Egenskaber, som
vare

vare fornødne, til at skaffe Verden i ham en anden Hulkepeer. Naturen havde meddeelt dette unge Menneske, denne Grad af Falskhed og Forstillelse, som udfordres til at danne en redelig Mand. Allerede i hans fjerde Aar kunde han sukke, og i det fiette, trods den meest erfarne Høfler, antage en med Stolthed, Ydmyghed og Andagt forunderlig sammenblandet Mine. Under hans Formynders Ansørsel blev han snart fuldkommen. Han lærte meget hastig hvert Øjeblik at tage Munden fuld af alle Dyrer, og ikke udøve en eneste af dem, uden naar hans Egennytte udfordrede det. Han forhvervede sig meget tidlig, enten ved Glansen af en falsk Dyd, eller, som synes os rimeligere, ved den Liighed, som han havde med de fleste Mennesker, alle deres Bevaagenhed, som kiendte ham, ligesom hans Broder ved sine slemme Streger tiltrak sig deres almindelige Had.

Den unge Frisfhyhrs Hierte, var langt fra ikke saa ømt som hans Broders. Hans Temperaments Fyrighed forøgede hos ham Menneskets naturlige Drift til Lasterne, og forledte ham til en Mængde Feiltrin. I visse Maader var han dydig, uden at han selv vidste det, eller forlangte at være det. Hans Aabenhiertighed, hans Oprigtighed, Menneskefierlighed og Billighed vare lutter Egenskaber hos ham, som hans Broder manglede, og desuagtet blev denne elsket og han hadet, blot fordi

han ikke forstod sig paa den Kunst at skule en Mængde Laster under faa, og endnu det som mere er,borgede Dyrer. Hr. Hulsepeer havde sine Hensigter, hvorfors han overlod den unge Frisfsyhr fra Ungdommen af til sine hæstige Vidensfaber, omendskiont han udvortes for Verden syntes, at anvende den største Omsorg for hans Opdragelse. Ved denne hemmelige Overbærelse blev den muntre Frisfsyhr vant til en uordentlig Levemaade, og steeg altsaa gradviis op til den Skam, at blive sit Fædrenelands Byrde, da han maaskee, hvis hans Fyrighed var ved en viis og redelig Mand bleven dæmpet og bænnet, skulde være bleven dets Glæde.

De tvende unge Mennesker, som havde opofret sig til det juridiske Studium, befandt sig nu i Stand til at rense til Akademiet i Leipzig. Den unge Frisfsyhrs Edelmødighed understøttede heri hans Stedsbroders Fattigdom, ved det han afstod ham en vis Deel af sine Indkomster. Den nogle Mennesker medfødt Stolthed at bevise Velgierninger, havde ingen mindre Andeel i denne Edelmødighed, end den Tilbøielighed han havde til Broderen. Dennes smigrende Falskhed, belønnede den ædelmodige Frisfsyhr med de kærligste Kiendetegn paa Taknemlighed, omendskiont hans indgroede Had til ham voxede endnu mere derved, fordi han maatte være et Menneske Forbindelighed skyldig, som han hadede.

Det fortæener at anmærkes, at de tvende unge
Herrer mistede ved denne Tid deres Moder. For-
medelst hendes mange Dyrer, som hun syntes at
besidde, tog hun det hele Kirkesogns Beundring
med sig i Graven. Ingen sørgede mere for hende
end Hr. Hulkepeer, og Spotterne vare ondskabs-
fulde nok til at sige, at han begræd hende med en
øm Ægtefælles Taarer. Denne forsigtige For-
myndet tog hans elskelige Hælle endnu engang
for sig, førend han lod ham reise, og i en hemme-
lig Samtale igientog alle de vise Ræfæetninger,
hvilke han i saa lang Tid havde søgt at indtrykke
ham. „Erindret dig min Søn, sagde han til ham,
„at en ærlig Mands Rygte maae være dit fornem-
„meste Mærke i Verden. Uden dette Rygte
„er Dyrer selv ingen Dyr meer, og Ræfæetne hører
„med det op at være Ræfæet: Verden dømmet os
„ikke efter det vi virkelig ere; men efter det vi synes
„at være. Ved nogle smaae til rette Tid udøvede
„Dyrer, og ved en fløg Belvillighed imod Men-
„neskenes Videnskaber, overtaler man dem let til
„at troe, at man er et Mynster af Dyr, og forhver-
„ver sig derved den Beqvemmelighed, sikkert at
„kunde leve efter sit Hjertes Ønske. Endog Bag-
„vaskelsens Pile miste derved deres Braad. Vort
„ærlige Navn maa aldrig være tilfals for en ringe
„Ting, og man maa forstaae at bedrage Verden,

„med ligesaa stor en Klogskab, som den er, med
„hvilkent de søge at bedrage os.“

Opsyldt med saa herlige Lærdomme reiste den unge Helløse med sin Broder til Akademiet i Leipzig. Enhver fulgte der sine naturlige Tilbønheligheder. Helløse nægtede aldrig sine Laster et eneste Ønske, naar det kun blev skjult for Verden, denne ene forfærdelige Dommer, som han skuede. Et vist Skin af Lærdom, hvilket han uden megen Møye erhvervede sig, og den strengeste Jagttagelse af Belænsthed og den udvortes Religion, gav ham Rettighed til en retskaffen og lærd Mands Navn. Under Beskæftigelsen af denne offentlige Roes, begik han hemmelige Skamgierninger, og sølte enhver Hyklers Fornøjelse, den Fornøjelse at nyde paa engang Ondens Hønhagelse og et fordervet Hjertes lastefulde Glæder. Han smigrede den Ugudelige og Daaren, naar hans Egennytte udfordrede det, og efter Forholdet af denne Egennytte udregnede han ligeledes Graderne af sit Venskab.

Friskefyhr var just det Modsatte af ham. Alle hans Timer vare deelte imellem Skøger, Drif, og uværdige Venner. En naragtig Stolthed forledte ham endog til, at søge en Berømmelse i selv at tilstaae sine egne Ryggesløsheder. Han tabte meget hastigt sit gode Rygte, og han blev overmaade glad fordi han havde mistet det. Hyklerne, og de,
som

som endnu vare noget mindre flyede for ham, og hans nedertrægtige Bekiendter belønnede hans Aabenhjertighed imod dem dermed, at de forførte og bedrog ham. Hellere vidste fortreffelig at benytte sig af sin Broders Tilbøneligheder. Saa ofte som han, uden Fare for at blive røbet, kunde giøre det, var han ham behjælpelig i en nye Lidelighed, og erholdte derfor ved sin Broders Udelmodighed meget anseelige Foræringer. Dog alligevel var han altid den Første, som udbredte sin Broders Feil. Han sukkede for alle sine Bekiendtere over dennes Uordentlighed, og efterlod ikke at opfylde sin Formynders vise Raad, hver Dag at giøre den unge Frisfsyhr mere ryggesløs og mere forhadet.

Hr. Frisfsyhr havde hidindtil ikke kiendt Kierligheden, uden af den dyriske Drift, som han havde bemærket ved de nedrige Creaturer, hvormed han daglig omgikkes. Han lærte at kiende den nærmere, da han levede nogle Værelser hos en vis Jomfrue Høst. Denne Jomfrue havde vel allerede, siden den for Fruentimmerne farlige Tidspunkt, seet tyve Foraar visne, men hun havde en Pige, hvilken Naturen havde meddeelt ligesaa mange Skønheder, som den havde nægtet hendes Jomfrue. Hendes Dyder lignede hendes Skønhed. Hun kom aldrig fra hendes Jomfrues Dyne; tillige med hende bad og skieldte hun daglig paa Kierligheden,

og paa den nu værende, men dog fornemmelig fruentimmerlige Verdens Ondskab. Vi forbigaae en nøyere Afskildring af denne anden Pamela, fordi vi skulde behøve en fortreffelig Richardson's Pensel, til en saa fortryllende Originals Skilderie. Hr. Friskfyhr, som var ikke meget beskædnere end Hr. B., og havde ikke et meget fordeelagtigere Begreb om en Leipziger Stuepiges Ond, end denne om en engelsk Kammerpiges Andskhed, erklærede den artige Johanne, saaledes heed Stuepigen, meget gesvindt ved alt for tydelige Frierheder, som han tog sig selv, at han havde Tilbøielighed for hende. Den fortørnede Johannes rasende Brede, hendes Trudseler, og den Styrke, hvormed hun rev sig løs fra ham, satte ham i Forundring. Denne Modstand var forbundet med alt for saa Kiendetegn af Forstillelse, til at Hr. Friskfyhr kunde love sig paa denne Maade, at blive Inffelig i sit Dnemærke. Han troede, i Følge den Kundskab, som han roste sig af, at have om de Leipzigske Fruentimmere, meget let at kunne rette den Feil, som han havde begaaet. Han forvandlede sig ligesom Jupiter i en Guld=Regn; eller at tale saa fornuftige Menneſker kan forstaae os, han fastede, ved den første beqvemteste Leilighed, et temmeligt stort Antal Dukater i Johannes Forfløde; men han blev næsten maaløs, da han saa, at hans Dukater blev med Foragt kastede paa Gulvet,

vet, og denne trodsige Pige forlade ham med en spodsk Latter. Alle hans efterfølgende Foræringer havde ingen bedre Skiebne.

Hr. Frijsfyr blev ved Johannes Haarhed kun desto mere forelsket. Han begyndte at føle, at hans Tilbøielighed for denne Pige, var af en gandske anden Art end den, som han forhen havde havt for andre Fruentimmere. Hendes Dyd aftvang ham Ærbødighed. Han følte med en Slags Brangvillighed, at han ikke var hende værd. Dette unge Menneske var endnu ikke saa fordærvet, at han jo kunde see det Labyrinth, hvori han havde forvildet sig. Han sukede endog undertiden over den Lænke han bar, men han var for svag til at kaste den af sig. Han gjorde, i en eller anden fornuftig Time, Himmelen hundrede Løfter, og opsatte stedse Opfyldelsen af dem til den Dag i Morgen, og denne Dag kom aldrig. Imidlertid havde den Videnskab, han bar for Johanne, bortjaget alle andre Videnskaber. Han frasagde sig alle sine sædvanlige Forlystelser, for med dobbelt Meye at kunne angribe denne Piges Hierte. Saaledes river Mennesket sig i Almindelighed kun da løs fra en Læst, naar det vil overgive sig til en anden, som er tværtimod den første.

Den listige Frijsfyr iagttog, at hans Elskede besad Stolthed. Med den kierligste Ærbødighed

vilde han angribe hende fra denne Kant, og derved fortjene hendes Kierlighed.

Han blev paa engang den sædeligste Elsker. For at kunne see Johanne tiere oprettede han et nøyere Bekiendtskab med Jomfrue Høst. Omendkiøndt Jomfrue Høst ikke ret vel kunde see uden Briller, saa var hun dog skarpsynet nok, til at kiende, at Hr. Friskfyhr var en smuk Mandsperson. Hun var endog saa indsigtsfuld, at hun af hans hele Opførsel sluttede sig til, at han maatte være forelsket. Kun imod enhver Læsers Formodning, undtagen en gammel Jomfrues, sluttede hun, han var forelsket i hende. En vigtig Statsforandring tildrog sig nu i hendes Forstands Rige. Hun gjorde sig strax fire Aar yngre for Johanne, og blev paa Øieblikket 30 Aar gammel, da hun dog ellers efter hendes eget temmelige urigtige Bidnesbyrd havde været 34 Aar. Hun ilede skielvende til Speilet, til hvilket hun i mange Aar ikke havde givet en eneste venligt Øjekast. Med Sukke oversaae hun Ruinerne af sin Skønhed, talte alle hendes Rykker, og saa ofte hun igientog det, talte hun altid nogle mindre af den. Alle Fortællinger, som angik noget, der for lang Tid havde tildraget sig, begyndte hun med de eftertrykkelige Ord: da jeg endnu var et Barn, og Johanne maatte sørge for at have Puder nok i Beredskab, paa det hun dermed kunde skiule nogle forbistrede graae Haar.

Jugen

Yngen af Hr. Frisfkyhrs Indtagenheder undskydede den opmerkssomme Høst. Endog hans forelskte Arier, som han med en forfærdelig Basstemme udbrode til sin Johannes Vre,klang ligesaa fortryllende i den tilhørende Høsts Værelse og Hierte, som den meest berømte Sangerindes i en Opera.

Den lykkelige Elsker opdagede uden megen Umage sin uventede Erobring. Han smigrede hende endnu meere, fordi han ansaa hendes Bevaagenhed, som et Middel til at opnaae sine Hensigter med Johanne, og derved gjorde han hende desto mere forelsket. Imidlertid da Gierlighed og Hyklarie, tvende Laster, som Hr. Frisfkyhr meest hadede, usensbarlig fordi han selv manglede dem, vare just hendes herskende Lidenstaber, saa blev hendes Billede ved deres Kierlighed kun desmere hellig i hendes Elskers Dyr. Med saa megen Foragt som han paa den ene Side beløe Jomfrue Høstes Daarlighed, med saa megen Fortred saa han paa den anden Johannes uovervindelige Dyd. Alle Forsøg vare forgieves. Johanne besad Smag i de skønne Videnskaber, omendskiøndt det ikke gik videre, end at hun talte meget slet Fransk, og i hendes Jomfrues Gravrelse med megen Fornøjelse pleyede at igiennemlæse Picander. En nye Snare for Johannes Kyndighed. En fattig Digter,

Udødelig

Udsø'lighedens Søn, som stod i Fare — —

at forhungre,

skulde i den gavmilde Frisfshrs Navn, ligesom en Orphæus, søge at tæmme denne Tigerindes Hierte. Men, barbariske Denlige! Uæst og uden Beundring kom den Meisenske Sangers Mesterstykker i ubrudte Breve, endog med en Rendetøs tilbage. Al hans Verbødighed, alle hans Sukke, Klager og Geder hjalp ham ikke videre, end at han i Steden for den forrige Stoltshed og Foragt, troede nu at læse i hendes Dyd en med Alvorlighed blandet Venlighed, og et hemmeligt Bink, at han ikke var i hendes Hierte aldeles ligegyldig. Desuagtet var altid Dyden, den evige Dyd Begyndelsen og Enden af hans Elskedes Taler.

Jomfrue Sædelig's Ulykke, et Fruentimmer af en exemplarisk Bandel, som var bleven Mama, uden at have erhholdet Tilladelse af Præsten, at kaldes Madame, raabte Jomfrue Høst en Estermiddag til sig paa en kort Kaffe-Besøgelse. Hr. Frisfshr lod ikke disse kostbare Minuter blive spildte. Han beklagede sig nu for Johanne over sine Lidelser i en sømmere Tone end nogen Tid forhen. Hun syntes rørt. Endnu mere hun forraadte en Slags Bedrøvelse, ja endog en vis Forlegenhed. Nogle Taarer faldt udaf hendes denlige Dye. Hr. Frisfshr blev dem vaer og
gik

gik æstetigere løs paa hendes Hierte. Hun samlede snart hendes Standhaftighed igien, og med en Henriette Biron's og en Clarisses Mine tiltalede ham saaledes: „Min Herre! hvorfor quæler „De forgieves en ulykkelig Pige? Denne Dyd, „som De forfølger, er min eneste Rigdom, og den „er mig dyrebare end alle Verdens Kostbarheder; „Min Stand fornedrer mig alt for meget til at jeg „kunde fortjene Deres Kierlighed paa en tilladelig „Maade, og mit Hierte er for stolt til, at det „skulde ønske at besidde det paa nogen anden. „Det kan altsaa være Dem ligemeget om mit Hierte „er følsomt eller ufølsomt imod Dem.“ Derpaa gik hun med en majestætisk Stolthed forbie den ærbødige Frisfsyhr udaf Værelset, og efterlod ham i en maalløs Forbauselse over en Art af Skabninger, som han endnu ikke havde fundet i den fruentimmerlige Verden. Dog alligevel var han ved al sin Forbauselse glad, at have opdaget at Johanne ikke var ufølsom imod ham.

Hr. Frisfsyhr kom om Morgenens derpaa med sin sædvanlige Munterhed ind til Jomfrue Høst, som, efter en Kaffe-Besøgelse, hvor hun kunde lade sin bagtalerske Tunge frit Løb, havde havt en meget behagelig Nat. Ligesom et udtørret Hedeland forgieves ved en uformodentlig Soelstraale om Vinteren søger at fornygre sig, saaledes opklaredes Jomfrue Høstes Ansigt, og tabte

paa

paa engang saa mange Rynker, som det var mueligt. Frisfshyr kiendte den Smag, som dette forstændige Fruentimmer besad i at vælge det, der hører til en forskjønnethed. Han viste hende nogle Prøver af Silketøyer, og bad hende med en smigrende Mine, at sige ham hendes Tanker om dem. Jomfrue Høstes Hierte hoppede af Glæde. Silketøyer! for hvilken anden end hende kunde den galante Hr. Frisfshyr gjøre det Kiøb. Hun neiede adskillige Gange for ham, i denne overdrevne Glæde, med ligesaa stor Taknemlighed, som om hun allerede havde faaet dem. Efter en meget skarp Undersøgelse sagde hun endelig med den største Beskedenhed, at af alle disse vilde hun ingen hellere bære, end dette med den hvide Mohrs Bund og de store røde Blomster. Johanne bekræftede efter Begiering ved et sædeligt Bisald hendes Jomfrues gode Val, og den listige Frisfshyr gik ud af Stuen uden at erklære sig videre.

Jomfrue Høstes Gierrighed og Kierlighed talte enhver Minut, naar den forelskede Frisfshyr vilde nedlegge sin Foræring for hans Gudindes Fødder. Ved den ringeste Lyd foer hun op for at see, om der ikke var nogen med en Pakke. Endelig kom der en Kone, som havde noget Tøj indviklet i et hvidt Klæde. Jomfrue Høst rendte med Utaalmødighed imod Konen, saa at hun nær var falden omkuld. Men, du tvære Lykke! Neppe kunde

kunde hun forsvare sig ved Hielp af hendes Hovedvandsæg imod en Besvimelse, da hun hørte Konen nævne dette nu forskrækkelige Navn Johanne. Johanne! Johanne! raabte hun, beed sig i Lipperne og sagde det i en Tone, som paa engang udtrykte hendes Nysgierrighed og hendes Frygt. Johanne kom ind og tog af Konen en vel forvaret Pakke, der efter hendes Sigende blev hende sendt fra hendes Moder. Pigen, som ligesom alle Tienestefolk, undertiden var stem nok til at quæle hendes Jomfrue, giettede Jomfruens Nysgierrighed af hendes sunklende Øyne. Hun gik ind med Pakken i sit Kammer, uden at aabne den i hendes Jomfrues Nærværelse.

Hvor forbauset blev ikke Johanne, da hun, i Steden for en Pakke fra hendes Moder, just saae det Stykke Silketøj, som hendes Jomfrue, der besad saa stor Indsigt i et smukt Fruentimmers Pynt, havde udsøgt. Der laae kun følgende saae Linier derved fra Hr. Frisfshyr:

Deilige Johanne!

„Afflaae dog ei at imodtage denne eneste Foræring, for hvilken De ikke saa meget har min Kierlighed, som min Hønhagelse, jeg fylder Deres Dyd, at takke.“

Frifshyr.

Jo:

Johanne kastede fuld af Forundring snart et Blik paa Brevet, snart et paa det for hende udbredte Løyn. I dette Øyeblik var hendes Tilbageholdenhed underkastet den haardeste Prøve. Enhver Blomst paa Løynet gav hende en Erindring om den Seyer, som hun i en saa fortryllende Pynt, skulde erholde over hendes Medsøstres Stolthed og Misundelse, og over Mandspersonernes Hierter. Hun kunde unuelig nægte sig den Fornøjelse at holde Løynet til Kroppen, og i et sønderbrudt Speyl, for hvilket hun havde Jomfrue Høstes Godhed at takke, besaae hun sig vel hundrede Gange, og fandt hver Gang mere Behag i sig selv. Midt i denne Forsængeligheds Kamp, og i disse spidsfindige Betragtninger over den fruentimmerlige Værelse, brast Jomfrue Høst, som en Løvinde, hvilken man har frataget sit Rov, ind i Kammeret. Enten Nysgierrighed, eller en hemmelig Ahnelse om Faren, bevægede hende til at overrumple hendes egen Pige. Kun en gammel og foragtet Jomfrue kan selv indbilde sig hvor stor hendes Vrede, hendes Hengjerrighed, ja hendes Raserie var, da hun saa det ulukkelige Silketøj i hendes egen Piges Hænder. Hun bemægtigede sig i den stakkels Johannes første Bestyrtelse Brevet, og paa engang læste hun den for hende saa smertelige Udviisning, angaaende Hr. Frisfyrhrs Kierlighed.

Med en hellig Jorighed udøste denne dydige Jomfrue Strømme af Skieldsord paa den forstræfede Johanne, ingen Forbrudelse var saa affænelig, at hun jo fik Skyld for den. Johanne, som aldrig var maalles i at forsvare sin Dyd, og som nøie kiendte hendes Jomfrues Karakter, blev drevet til at besvare saadan en skammelig Uret, i samme Tone, hun talte om visse Skinhellige, om Jverske, og om disse Jomfruer, som havde været i Moden i forrige Aarhundrede. Den fortørnede Høst blev derover saa gandske ude af sig selv, at hun tog en stærk med Sølv beslagen Bønne-Bog, hvilken hun sielden pleiede at lægge fra sig, og sloa hendes Fiende med, den i Hovedet. Slagget traf saa ilde, at den stakkels Pige fik et Hul gandske nær ved Lindingen, og faldt ned paa Gulvet.

Hr. Frisfsyhr havde vildet i Nærheden hemmelig lure paa hans Skionne, hvorledes hun optog hans Foræring. Han ilede derfor strax ved denne tragiske Scene sin Elskelige til Hielp, og med gandske liden Verbødighed, kastede han Jomfrue Høst, som gik løs paa ham just med det samme hellige Baaben, ud af Kammeret. Hun saae Modpartiets Styrke, og lod sig nøie dermed, at hun ved hendes Skrig forsamlende en Mængde Nysgierrige omkring sig, for hvilke hun med meer Estertræk end Kierlighed til Sandhed affkildrede Hr. Frisfsyhr, og hendes Pige, som de to meest affænelige Creaturer.

B

Jom

Jomfrue Høst var saa ubarmhiertig, at hun endelig vilde lade den stakkels Johanne kaste ud af Huset, uagtet hendes Saar, paa det hun, som hun meget andægtig erindrede, ikke skulde have Deel i et saa skammeligt Menneskes Forbrændelse. Men den forfærdelige Frisfyrer truede med en Hercules's Næve, at alle de, skulde faae en Ulykke, som uden hans Tilladelse understode sig at røre ved den saarede Johanne. Han lod hende forbinde, og bringe hen til et Fruentimmer af hans Bekiendtere, hvor han sørgede for hendes Forsiegning. Han flettede derpaa selv strax bort, og tog, triumpherende og ei uden den den meest bidende Skiznit, Afsked fra Jfr. Høst.

Bagtalelse var denne foragtede Elskerindes eneste Tilflugt, og hun betiente sig meget eftertrykkelig af den. Hr. Hulkepeer erfoer strax af hende selv hans Myndlings Udsævelser, meget anseelig forsegede. Den stakkels Frisfyrer blev i alle Selskaber affkildret som det nederdrægtigste og ugudeligste Menneske, og Jomfrue Høst hvissede hele Byen i Øret, at han med stor Bekostning underholdte et liderligt Menneske, som allerede var frugtsummelig ved ham. Pøbelen beundrede imidlertid det Had, som Jfr. Høst havde til Lasterne, og kunns Hr. Frisfyrer vidste Kilden dertil. Hans Broder fik ved denne tjenstfærdige Dame beqvem Leilighed, at svare paa de mange Spørsmaal, som man ofte gjorde ham i Anledning af hans Broders Liderligheder, med

med at løfte paa Skuldrene, og koldsindig at forsikre, at hans broderlige Kierlighed aldrig tillod ham at troe det. Hr. Frisfsyhr var meget ligegyldig ved alle de Bagtalelser, som baade hans Venner og Fiender underholdte sig med paa hans Vres Beføstning. Digteren eller Romanskriveren skulde maaskee af Smigrerie imod sin Helt, useilbarlig kalde denne Eigegyldighed, en viis Mands Høimodighed, hvormed han er i Stand til at taale ilde Estertaler. Jeg, som en blot Historiskriver, er oprigtigere. Denne Eigegyldighed stammede ned fra hans egen naturlige Fetsindighed, der ikke var vandt til at lade andre end hans egen Villie dømme over sine Handlinger.

Johanne havde imidlertid, omendskiønt efter en lang Sygdom, hvortil Jfr. Høst angav andre Marsager end Hr. Frisfsyhr, igien erhholdet hendes forrige Sundhed. Hendes Elfers Omhyggelighed havde i al hendes Sygdoms Tid været utrættelig; men saa reen som denne og syntes, saa var dog urene Begierligheder Kilden til dem. Johanne skulde desto snare blive bevæget at belønne hans Omhyggelighed med hendes Vres Forliis. Han bedrog sig. Denne haardnakkede Pige blev ved al den Forbindelighed, som hun skyldte ham, mere streng imod ham. Hun beklagede sig over ham, at han havde gjort hende ulykkelig, at han havde berøvet hende sit gode Rygte. Hendes smukke Dine udøste bestandig

Taare, og disse Taare opvækkede i hendes Elfers Hierte, en Følelse, som han sielden pleiede at føle. Tillige med alle hans Laster havde han et virkelig menneskekierligt og sølsomt Hierte. Men, da dette Hierte bestandig tumlede fra en Last til en anden, saa lignede det, uagtet alle disse ædle Egenskaber, alle andre Ugudeliges Hierter. Johannes Bebreidelser satte det nu i Bevægelse, rørt af dem, og skamrød over sin egen Karakter, sneeg han sig hjem, og sølte i nogle fortreddelige Timer, at det ikke er Lasterne, som kan giøre Mennesket lykkeligt. Hans Beundring over hendes Dyd og hans Kierlighed forenede sig med hverandre. Han forekastede sig, at han ved hans utidelige Lidenstabs havde berøvet denne elskværdige Pige de saa Livets Ulyksaligheder, som hun i sin ringe Tilstand havde nydt hos Fr. Høst. Endog hendes gode Navn var ved hans Opsørsel blevet et Offer for Fr. Høstes Hævn. En vis heimodig Anger bemægtigede sig hans Siel, da han estertænkte, hvor ul lykkelig han havde gjort den som han elskede. Dreven af Heimodighed og Kierlighed fløi han til hans Elskede.

Med hvilken Forbauselse oversaldt han ikke den stakkels Johanne, der var beskæftiget med hendes sædvanlige Græmmelse, da han med den største Glæde nedlagde en Egtteskabs Contraet, og en Forskrivning af hans hele Formue paa hendes Skød! Hun satte sig i lang Tid imod hans ædelmodige

Til-

Tilbud, men paa saadan en Maade, at hun maatte blive overvunden. Hr. Frisfshyr saae nu at han blev elsket og at Besiddelsen af Johannes Hierte var hans gandske Enfsalighed. Et halvt givet, et halvt taget Kys bekræftede denne nye Forbindelse. Deres Samtale var den første Dag kierlig, den anden lystig, den tredie fortroelig, og den fjerde, — af, den fjerde — Johanne bad, hun truede, hun søgte at flye, og flyede dog ei. Hun streed, men afmægtig. Taarer, Bebreidelser og Fortvilelse verlede snart af med en kort Fornøielse. Hr. Frisfshyr stillede hende halvtilfreds ved det Løfte, inden saa Dage, at overgive hende Rettighed til at være hans Egtefælle.

Dette unge Menneske gik noget mindre forelsket bort fra Johanne, end da han kom til hende. Imidlertid var han saa ædelmodig ikke at forandre noget i sit Løfte, kun at det i nogen Tid skulde holdes hemmeligt. Han aabenbarede sin Beslutning for Johanne, og hun billigede den med megen Omhed. Det var just Dagen for den Dag, paa hvilken Hr. Frisfshyr i et fremmet Sogn vilde lade sig vie til Johanne, da han saae et Menneske i Liberie, at træde ind i hans Bærelse. Denne Fremmede forsikrede ham meget vidtløftigt, at blot den Drift, at redde en saa vakker ung Herre fra den yderste Ulykke, havde bragt ham til at tage sig denne Frihed. Derpaa fik Hr. Frisfshyr at vide,

at Johanne var det allergemeneste Fruentimmer, at hun i lang Tid havde havt utilladelig Omgang med en vis Karl, og at hendes hele Dyd var kun blot en Forstillelse for at lokke Hr. Frisfhyr i hendes Garn. Et Brev, skrevet med Johannes egen Haand, som den Fremmede viste frem, og hvori hun lod hendes forrige Elsker vide, at hun bestrængte fortredelige Følger af Deres hidtil værende Kierlighed, efterlod den bedragne Frisfhyr ingen Tvivl meer. Han blev rasende. Den Fremmede gav ham det Løfte, at han med en vis Summa vilde bestikke den Kone, hvor de to Forelskede holdte deres utilladelige Sammenkomster, paa det at Hr. Frisfhyr selv kunde være Vidne dertil. Han gav ham den forlangte Summa og endnu en Foræring for hans Nedlighed, hvilken han meget fløt fortiente. Men den Ubekiendte lod sig ikke mere see. Hr. Frisfhyr blev utaalmodig at vente længere efter ham. Han forsviede sig til Johanne, og med de hæftigste Bebreidelser viste hende Brevet. Efterat hun var kommen lidt tilrette igien af den første Skræk, forlangte hun at læse det. Saasnart som hun havde faaet det i sin Magt, rev hun det i gandske smaae Stykker og kastede det for hendes Elskers Fødder. Hun blev da dristig nok til at sige Hr. Frisfhyr med megen Hestighed, at hans egen Nederdrægtighed havde udtænkt denne Bagtalelse, for at befrie sig fra hende, efterat han

hav-

havde berøvet hende Vren. Hr. Frisfsyhrs
 skammelige Begegnelse forbitrede hende kun mere.
 Hun eiede hans Forskrivning. Hun vendte sig til
 Hr. Hulkepeer med den, og bad om Retfærdig-
 hed. Hr. Frisfsyhr havde ingen Beviis imod
 hende, Brevet var revet i Stykker, og den Ubekiend-
 te var bleven usynlig. Efter en hemmelig Sam-
 tale med Johanne, erklærede Hr. Hulkepeer sin
 Myndling for straffskyldig, og nedte ham til at ud-
 sætte 200 Rdl. aarlig til Johannes og det Barns
 Underholdning, som skulde fødes af hende. Af
 Medlidenhed for en falden Dyd tog han den stakkels
 Johanne til sig i Huset, for at bringe hende paa
 den rette Wei igien. Hun bekom den afdøde Jfr.
 Susannes Embede. Den fromme Hulkepeers
 ædelmodige Gierning var i lang Tid en Beundring
 for den hele Egn, kun de, som han kaldte ugu-
 delige Mennesker, dreve Spot dermed. Hr. Frisfsyhr
 glemte snart den Fortred, som denne ulykke-
 lige Begivenhed havde foraarsaget ham i nye Ud-
 svævelser, og fordi han nu ansaae Dyden som et
 Hiernespiind, saa hadede han den destomere. For
 med et Ord at opløse Læserens Uvished, saa maae
 vi sige, at denne Johanne virkelig var det ge-
 meneste Creatur. Saasnart som hun saa Hr.
 Frisfsyhrs hestige Lidenstkaab, udvidede hun sin
 Vergierrighed til et Egeteskaab med ham. Det
 gelingede hende, hun blev derfor stolt og kold sindig

imod hendes første Elsker, der just selv var den Ubekjendte. For at hævne sig forraadede han hendes Laster til Hr. Frisfskyhr, og bedrog ham under et passende Foregivende en anseelig Sum Penge fra, med hvilke han gjorde sig usynlig. Saaledes maatte Dyden tiene lastefulde Menneſker til at bedrage et Menneſke, som uden at være dydig, dog var redelig.

Hr. Hølløse ſaa med en hemmelig Glæde den Ubefindighed, med hvilken hans Broder endnu engang overlod ſig til ſine Begierligheder. Omendſkiønt han ligesaa lidet ſom Hr. Hulkepeer forglemte, naar der var Vidner tilſtæde at fraraade ham denne hans uordentlige Levemaade, ſaa vare de dog begge, for hemmelige Aarsagers Skyld, omhyggelige nok til at underholde ham i hans Ryggeløſheder, den ene ved aldrig at lade ham mangle Penge, den anden derved, at han paa en forſigtig Maade, ſom ikke var hans antagne Karakter til Eſtertale, indviklede ham i nye Bekjendtkaber, hvorved han kunde ſaae Veilighed til at ſtørte ſig i nye Uordentligheder.

Hr. Frisfskyhrs floge Broder havde aldrig været en Fiende af ſine Lidenſkaber. Tilbøielighed for det ſnukke Køn var ikke en af hans ringeſte. Han fandt Middel til at ſtille den tilfreds, uden at han derved ſatte ſin erhvervede Berømmelſe, at
være

være det ordentligste og ærbareste Menneske af Verden, i Fare. Imidlertid lod han næsten aldrig nogen Dag gaae forbie, uden at have udøvet en liden dydig Handling, og dog satte han aldrig nogen af dem i Bert, uden derved at have Hensigt til en vis Last. Vi ville lade os nøie med at udføre en eneste Historie, som skal sætte hans Karakter i et klarere Lys.

Hr. Helløre kom en Dag tilligemed nogle af hans Benner i et smukt Beir tilbage fra en Spadsferegang, da en Mængde Folk, som vare forsamlede uden for et uanseeligt Huus i Forstaden, opvækkede deres Nysgierighed. De fornam, at en fattig Enkes Ulykke havde draget disse Nysgierrige derhen. Hun var bleven hendes Bert skyldig for Leien. Hendes Kreditor, en Mand af anseelig Formue, og som ved milde Stiftelser og rige Almisser, hvilke han til en bestemt Tid lod uddele med visse Høitideligheder, havde forhvervet sig en from og medlidende Mands Koes, benyttede sig af den Magt som Lovene tillod ham, og lod hendes daarlige Huusgeraad kaste paa Gaden. Denne stakkels Kones og hendes Datters Taare, en Pige, paa 16 til 17 Aar, gjorde ingen videre Indtryk paa alle de Tilstædeværende, end at de gav dem Leilighed til at lee og drive Spot med de tvende Ulykkelige. Kunns Hr Helløre var den eneste, som denne Mangel, hvilken han saae affkildret i disse Personers An-

figter, aspressede Sukke. Han erkjendte sig om Eufens Gield. Den hele Fordring beløb sig til nogle faa Rigsdaler. Han gjorde derpaa Selskabet, som bestod af Folk af god Stand og Formue, det roesværdige Forslag, at betale den. Om endstiont den mindste Deel hørte dette Hr. Hølløres Forslag med Fornøielse, saa udfordrede deres Væge dog at billige det. Den stakkels Enke saae sin Kreditor stillet tilfreds, og erholdte Tilladelse, efterat hun havde betalt Leien forud, endnu en Uge at beholde hendes elendige Bærelse. Denne uhyggelige Families Betsignelse, ja endog Tilskuernes Bisald, som maatte beundre en Dyd, de selv mangede, var Belønning nok for dette ædelmodige Selskabs ringe Begierning.

Det var langt fra Hr. Hølløres Tanker, at lade det beroe ved denne ringe Hielp. Hans Broders Kundhed, den Klogskab hvormed han bedrog ham, hans Sparksomhed, og hundrede andre Veie satte ham altid i Stand til, at have en anseelig Sum Penge imellem Hænderne. Han forsegled 6 Dukater i et Stykke Papiir, og sendte det Dagen derpaa til den stakkels Enke ved en bekjent Kone, hvilken han vidste umulig kunde tie, efterat han forhen havde anbefalet hende paa det ivrigste, ikke at nævne den Person, som var saa ædelmodig. Hans Haab bedrog ham ikke, denne Fortroelighed aabenbarede Enken hendes Begier-

gierers Navn , som en ubrodelig Hemmelighed , og Mad. Lettsinn , saaledes hedte Enken , fastede sig om Eftermiddagen ned for Hr. Hølløres Fodder , og led ham see den oprigtigste Taknemmelighed.

Hr. Hølløre søgte ved adskillige tvungne Miner , som hans Ord tydelig modsagde , at vende Berømmelsen for denne Belgierning fra sig. Med en stærk Modtvillighed over hans Fortroelige antog han endelig halvveis Enkens Taksigelse. Ved bestandige Sukke over Verdens Ondskab , der er saa haardhiertet imod deres nødlidende Næste , tilbød han hende all den Hielp , som var ham muelig. Han gav hende Penge til at leie sig et beqvemmere Bærelse , og lovede at vilde understøtte hende med de nødvendigste Udgifter saa længe , indtil hun ved hendes egne Hænders Arbeide kunde være i Sikkerhed for Mangel. Men tillige indprentede han hende paa det alvorligste , under hans Uedelmødheds Forliis , at holde hans Belgierninger tause. Han viste hende , at hans , hendes og hendes Datters Være udfordrede det. Enken , som tillige med hendes Datter næsten henfald i Taknemmelighed , lovede ham alting , hvad han forlangede , og Forsigtighed forbandt hende , at holde sit Løfte.

Førend hun gik bort , gjorde hun en liden Afskildring af hendes Historie for Hr. Hølløre. Hun var en Kræmmers Enke , hvilken hun havde tilbragt
en

en fion Formue , denne Ægtefælle , som hun paa det ømmeste elskede , belønnede hendes Kierlighed med at opofre sig til de nederdrægtigste Ryggesløsheder , og gjøre sig og sin Familie ulykkelige. Hans Ødselhed skaffede ham en Mængde Kreditorer paa Halsen. Hans Kone reddede ham ved det hun blev borgen for hans Gield og underskrev sig at betale den. Hun vandt intet andet derved , end at hun styrtede sig i den samme Mangel , som tilforn kun alene havde truet hendes Mand. Han døde under den smerteligste Pine , at han var Aarsagen til sin Kones og Datters Elendighed. Mad. Lettsinn saae sig snart udsat for den forfærdeligste Armod. Uden at finde Barmhiertighed hos hendes Næste , blev hun af hendes Kreditorer forfulgte fra en Krog til den anden. Den Dag , da Hr. Hellsøre lod hende see den første Prøve af hans Edelmødighed , havde hun ikke vidst , hvor hun skulde tage en Bid Brød fra. Ved saarørende en Fortælling flød Taarene strømmeviis ned paa hendes Belgiorers Kinder , og hans medlidende Hierte tilod ham ikke , at lade Enken og hans Datter gaae fra sig uden en nye Foræring.

Mad. Lettsinns Fortælling var oprigtig paa en eneste Omstændighed nær. Hun havde forglemt den Andeel , som hendes eget Hierte havde i hendes Ulykke. Hun var den aabenhjertigste , ja endog den dydigste Kone af Verden. Men , hun
og

og hendes Datter besad den ene Feil, ikke at kunne taale Mangel. En alt for rigelig Huusholdning havde været en af Aarsagerne til deres Ulykke. Jo mindre de vare vant til deres elendige Omstændigheder, desto besværligere faldt de dem. Denne Egenskab fordoblede deres Taknemmelighed imod Hr. Helløre, som havde reddet dem ud fra en for dem saa smertelig Kummer.

Med denne ædelmodige Belgierers Hielp, og en liden Fordeel, som de erhvervede sig ved at sye for Folk, befandt denne liden Familie sig snart igien i Besiddelse af alle de Bequemmeligheder, som de kunde ønske sig. Mad. Lettsinn saavel som hendes Datter antog nu snart igien deres naturlige Karakter, der hidindtil alleneste var bleven undertrykt ved den Ulykke, som de havde udstaaet. De fik deres forrige Munterhed igien og den Smag, som de tilforn havde havt, i en rolig og bequemmelig Levemaade. Med al optænkelig Taknemlighed og Erbødighed tilbød de nu Hr. Helløre, som deres Befrier. Han besøgte dem næsten hver Usten med den største Forsigtighed, og ved enhver Besøgelse overvældede han dem med nye Foræringer.

Hr. Helløre holdte sig saa længe paa det allernøieste inden for de snævre Grændser af Belænsthed og Religion, indtil han var overbevist

viist

viist om , at han nu fuldkommen var Herre over Enkens og hendes Datters Hierte. Derpaa begyndte han noget tydeligere at erklære sine Hensigter angaaende Charlotte , dette var den unge Piges Navn. Seieren over hendes Uskyldighed havde været den roesværdige Drivefjer til all hans Godgjørenhed. Han indsaae let , at han , af Moderens og hendes Datters Dyd , ikke kunde vente sig andet end Foragt , dersom han ei skjulede sine nederdrægtige Begierligheder under en tilladelig Kierlighed. Charlotte var en blomstrende Skønhed paa 16 til 17 Aar. Hendes yderlige Ungdom gjorde hende endnu uersfaren i en hykkelsk Mandspersons Efterstræbelser , og hendes syrige og følsomme Hierte tillod hende ei engang at være ligegyldig imod de Fornøielser , som Kierlighed og Belyst tilveiebringer. Hun troede blot at føle Taknemlighed for Hr. Helløre , og dog var det den heftigste Kierlighed , uden at hun selv kiendte dens Videnkab. Hendes naturlige Aabenhiertighed tillod hende ikke længe at skjule sit Hierte for hendes Elsker. Mad. Lettsinn saae meget hastig Hr. Helløres og hendes Datters Videnkaber. Hendes egen Oprigtighed og hendes Fortroelighed til denne Ugudeliges laante Dyrer lod sig nøie med dennes Løfter og Forsikringer , at hans Kierlighed var den reneeste og dydigste ; dette tilligemed Frygten for at miste den unge Helløres Belgierninger , og

føls

følgelig den nu havende Overflod , forhindrede hende fra nøiere at indskrænke hendes Datters Omgang med ham.

Den uskyldige Charlotte saae, efter en Fortroelighed af saa Uger , men for sildig , den Fare, som truede hende. Hendes Dyd skielvede for den, og hendes Hjerte var for svag til at slyde den. Hvad kunde videre følge heraf , end at hun maatte blive et uhykkeligt Offer for en Hylers Belyster. Hun sukede over sit Tab , da det var blevet uerstatteligt. Hendes Klagemaal raabte forgieves en tabt Dyd tilbage. Den fromme Hælløse , som hemmelig loe af hendes Taarer og hendes Ulykker , lovede paa det ømmeste , ved den høitideligste Forening med hende , at giøre alting got igien , saasnart som hans Omstændigheder vilde tillade det. Den stakkels Charlotte, hvad kunde hun videre giøre i disse elendige Omstændigheder , end at være tilfreds med denne Ugudeliges Forsikringer , som havde giort hende uhykkelig ? Mad. Lettsinn hændtes efterhaanden af Græmmelse over hendes Datters Ulykke. Hun saae sig tvungen til , for at skjule hendes Datters Skam , at fortie hendes Forsørers Ondskab. Hun døde af Bedrøvelse endnu førend Charlottes uhykkelige Forløsning , og efterlod Hr. Hælløse den meget forskiellige Berømmelse , at være hendes Belgjører og Morder. Hendes Død tvang hendes uhykkelige Datter til fuld-

kom-

kommen at underkaste sig hendes skammelige Liebhabers Billie. Denne Hnker besad List og Forsigtighed nok til at skjule Charlottes Svangerskab, og Forløsning for Verden, og redde sig ud af de farlige Følger, hvori hans Laster havde fundet indviklet ham.

Hr. Helløre var en Eftermiddag tilligemed et talrigt Selskab, hos hans Broder. Man bankede usformodentlig paa Døren, og Hr. Friskfyhr imodtog af et ubekiendt Fruentimmer en temmelig stor Dækketurv med en Efterretning, at deri var en Foræring fra en artig Jomfrue. Nysgierrigheden forsamlede strax hele Selskabet omkring Hr. Friskfyhr. De tvang ham til i deres Nærværelse at aabne Kurven, og Selskabets Latter var hans Forbauselse liig, da et nyfødt Barn ved sammes Aabning smilede ad Hr. Friskfyhr. En derhos liggende Seddel paamindede ham om den Pligt, hvilken han, som Fader, var Barnet skyldig. Hr. Helløre kastede ved denne Scene kun et Blik af Brede, Skam og Bedrøvelse paa sin Broder, som, i den Forvirring han var i, blev stum ved alle hans Benners Skiemt. Endelig forsikrede han høit og hellig, at han ikke var Fader til Barnet, og han svor tillige, ikke at give en Halvskilling til dets Underholdning. Den Pengemangel, som Hr. Friskfyhr just paa den Tid befandt sig i, og den Vergelse at see sig fremmede Laster paa-

paabyrdede, havde uden Tvil meest Andeel i denne Ged, som var tvertimod hans af Naturen saa medlidende Hierte. Hans Benners Skiemt fordoblede kun hans Jorighed. Han blev saa opbragt at han vilde kaste det uskyldige Baren udaf Døren. Hans Broder, som hidindtil havde været en blot Tilskner, holdt ham tilbage, og spurgte ham i en temmelig bidende Tone, om han endnu ikke havde begaaet Paster nok, at han, endnu ved en for en Fader saa unaturlig Giernining, vilde fordoble dem? Hr. Friskfyhr, som var stolt at han og engang kunde prale med en Dyd for sin Broder, optog dette Spørgsmaal meget ilde. Der fulgte en heftig Ordverling derpaa, og Hr. Friskfyhr for at legge al Mistanke fra sig at han skulde være Barnets Fader, blev derved, at han ikke vilde antage sig det. Den ædelmodige Helløse erklærede sig da i hele Selskabets Nærværelse, at han aldrig kunde tage Deel i denne lille Uskyldiges Faders Gruesomhed, og lade det omkomme. Han antog sig da Barnets Opdragelse, efterat han først af nogle af de Tilstædeværende havde ladet underskrive et Document, som indeholdt Fortællingen af denne hele Begivenhed. Det hele Selskab gik bort fuld af Beundring over Hr. Helløses Ædelmodighed og Menneskekierlighed, og fuld af Foragt over hans Broders Nederdrægtighed, og forglemte ikke at udspredde deres forskjellige Karakterer overalt. Hr. Helløse

C

ere

øre nød imidlertid med en lige Glæde en Berømmelse, som han ikke havde fortient og den Lykke at have bedraget og bagtalt sin Broder. Barnet, som man havde overleveret Hr. Frisfjyhr var den ulykkelige Charlottes Søn. Dets nederdrægtige Fader var vel gaaet glip af en Deel af sit Anslog, nemlig at paabyrde Hr. Frisfjyhr Barnets Opdragelse; men han erhvervede sig i det Sted Skin af en Dyd, som er best i Stand til at røre det menneskelige Hjerte, og derfor just ogsaa best skikket til at bedrage det.

Den fromme Hulkepeer var endelig bleven fied af sin yngre Myndlings Udsørvælses. Allerede for nogen Tid siden havde han ikke givet ham saa anseelige Summer som tilforn. Det unge Menneske havde fundet Kredit nok, endog uden sin Formynders Hielp at kunde fortsætte sin ryggeløse Levemaade. Hans Kreditorer forlangte Penge og Hr. Hulkepeer skrev ham til, just til rette Tid, at nu var den Tid forhaanden, som den afdøde Hr. Frisfjyhr havde bestemt til Testamentets Aabning og hans Midlers Overgivelse i hans Søns Hænder. Den glade Frisfjyhr fløi fuld af Glæde, at han i Fremtiden skulde være sin egen Herre, hen til sin Formynder. Man aabnede den Afdødes Testamente i Rettens Nærværelse. Det var skrevet med den Afdødes egen Haand. Man læste det for den unge Frisfjyhr, og neppe var han i Stand
til

til for Skæf, at høre dets Indhold reent ud. Testamentet bestemmede Hr. Frisfyr al den Afsdødes Formue, under den Betingelse, at han, lige indtil den Tid, da det skulde aabnes, maatte have levet efter Religionens og Dydens Forskrift. I saadant Tilfælde efterlod den Afsdøde Mad. Frisfyr og Hr. Hølløse kun en liden aarlig Pension. Men saafremt den Afsdødes Søn havde levet aabenbar ryggeløs, saa skulde de to Trediedele af hans Formue falde til Mad. Frisfyr og hendes Søn Hr. Hølløse, og, dersom de vegrede sig at antage dem, da skulde samme anvendes til milde Stiftelser, men Hr. Frisfyr kun beholde den Trediedeel. Hr. Hølløse var bleven af sin salige Ven overdraget at dømme efter Benskabs og Religionens Pligter, hvem der skulde tilhøre Arveparten? Hr. Hølløse syntes af alle de Tilstedeværende at være meest bestyrkt. Han forsikrede, at han aldrig vilde affige en saa farlig Dom. Imidlertid bærede man den afsdøde Herres Fromhed med almindeligt Bifald, hvis Kierlighed til Religion og Dyd ei engang kunde undertrykkes af den af Naturen indplantede faderlige Kierlighed. Hr. Hølløse blev af Retten, som var bleven paalagt, at fuldbyrde Testamentet, nedt til at affige den forlangte Dom. Efterat han længe havde trukket paa Skuldrene, og gjort mange hellige Forsikringer, at han i Dag udøvede den tungeste Pligt i sin hele Livstid,

domte han, at den unge Frisfshyr kunde efter den Afvædes Willie ikke være Arving. Hr. Helløre, som nu efter Testamentet tilfaldt den største Deel af Arven, gav ikke utydelig at forstaae, at han var alt for ædel til at han skulde ville føre sig sin Broders Ulykke til Nytte. Man tillod ham den i Lovene bestemte Tid til tydeligere at give sin Mening tilkiende. Intet overgik den Standhaftighed, med hvilken den unge Frisfshyr efter den første Skræftaaede denne sin Formues, Forliis. Han var alt for stolt til, at han skulde have bedet sin samvittighedsfulde Formynder endnu for hans forskrækkelige Dom, at forglemme hans ryggeløse Levemaade. Han undertrykte meget omhyggelig den ringeste Miskene, som kunde forraade hans Smerte. Endog Hr. Hulkepeer selv kunde ikke andet end beundre et ungt Menneske, som var opvoxen midt i Overflod og Udsvævelser, og dog ligesom den største Stoiker, med en vis Eiegenlydighed tabe sine Midler paa en Tid, da han brugte dem meest nødvendig.

Denne unge Philosophs Hierte fælte mere end alt for meget, hvor meget denne Eiegenlydighed kostede ham. Det blev verelviis bestormet af Had til den gamle Hr. Frisfshyr, af Fortvivlelse, af Frygt for Mangel, af Hævngierrighed, thi den stakkels Hulkepeer syntes i hans Myndlings Dine ikke at være aldeles upartisk, og af en Mængde andre Lidenstaber. Men han saa og tillige, at om
han

han og vilde give enhver af disse Lidenſkaber frit Løb ſaa vandt han dog intet andet, end dermed at for=
ege ſine Fienders Triumph. Desuden beſad han
af Naturen den Daarlighed, i overordentlige Til=
fælde at handle anderledes end Pøbelen. Stolt=
hed og Ewang gjorde ham altsaa, ligesom en Deel
andre Menneſker til en Phiſoph, og dog tænkte
han lige ſaa forviſſet ſom de, at han virkelig var
det.

En ærlig Advokat tilbød Hr. Friſſfyhr af Be=
redvillighed til at tiene ſin Næſte, at vilde bevise
Teſtamentets Ugjeldighed. Hr. Friſſfyhr betien=
te ſig mere af hans Hielp, for, ſom han ſagde, ikke at
ſkienke noget bort af ſin Ret, end fordi han ikke kunde
overvinde en anſeelig Formues Tab. Han erholdte in=
tet andet dermed, end at hans Forſvarer, maaſkee af
den roesværdige Begierlighed, at vilde tiene alle Men=
neſker, forraadede ſin Kients Sag imod en billig
Erkiendtlighed til Hr. Hulkepeer; at den ringe
Summa, ſom endnu var bleven ham tilovers af
hans Faders Formue, der desuden neppe var nok
til at betale den Trediedeel af hans Gjeld, blev deelt
imellem Dommerne og Sagførereren; og at hans
Kreditorer endnu førend Sagens Udfald lod ham
bringe i næiere Forvarring. Een af hans fortroe=
ligſte Venner, ſom altid uden ringeſte Undſkyld=
ning, havde forſtrakt ham de ſtærkeſte Summer,
dog imod en anſeelig Rente, var den førſte, ſom

C 3

for=

forsikrede sig hans Person, og forskaffede ham derved ledige Timer nok, til at anstille just ikke de reesværdigste Betragtninger over sine egne og andre Menneskers Handlinger.

Hr. Frisfkyhr følte vel at han havde sig selv at takke for den største Deel af sine Ulykker; men hans Hierte fandt stedse Undskyldninger nok til uretsfærdig at kunne kalde Straffen større end Forbrydelse. Hans naturlige Karakter forledte ham til, ikke at bevæbne sig mod sin Ulykke med andet end en haardnakket Trodsighed. Hans eneste Tilflugt var den, som alle Daarer sige til, hvilke i deres Modgangs Tid ville synes store, og dog ei besidde noget, som virkelig kan giøre dem store. For ikke ved Fortrydelse, og deres Handlingers Forbedrelse at tilstaae at de have feilet, følge de deres første sæle Forholdsregler, fordoble deres Ulykke, og søge deres Noelighed i at overtale sig selv, at de lide uforskyldt. Af disse Grunde skal man kunde oplyse en af vor Helts Handlinger, som nu strax følger.

Han blev en Morgen tidlig forstyrret i sit ubehagelige Opholdssted ved en Besøgelse, som han ikke formodede sig. Det var hans Broder tilligemed to andre Personer af deres Familie. Hr. Heltore lod ham vide, at han nu var fuldkommen frie, og hans Kreditorer intet mere havde at kræve af ham. Hr. Frisfkyhr kunde umuelig vide, hvem han
 skulde

skulde takke for denne usformodentlige Godhed. Hans Broder opløste ham snart den hele Hemmelighed. Han havde, efter den gamle Hr. Frisfhyrs Billie, antaget den Deel af hans Formue, som under ovenbemeldte Betingelse var falden paa ham. Men blot den Begierlighed, at redde sin Broder udaf den Mangel, som truede ham, havde kundet bevæge ham dertil. Dersom han havde frasagt sig sin Rettighed, saa skulde Pengene i Følge den Afsdødes Anordning være bleyne anvendte til milde Stiftelser, og Hr. Frisfhyr skulde da ikke kunde have ventet nogen videre Nytte af dem. Hr. Helløre lagde endnu til, at hans Gields Betaling var det ringeste, som han var bereed til at gjøre for hans Skyld. Han vilde endog igien afstaae ham den hele Arv, dersom han vilde frasige sig et vist lideligt Fruentimmer, som han havde holdt utilladelig Omgang med, samt alle hans øvrige uordentlige Selskaber, og give Religionens og sine Pligters Stemme Gehør. Et eneste Aar skulde være Hr. Frisfhyrs Prøve-Aar, og hans Broder vilde dette hele Aar igiennem ikke forestille andet end en Forvalter over hans Godser. Hr. Helløres Betsalenhed udtømmede sig nu med at affkildre hans Broders Anggesløsheder. Han forenede ikke sjelden de meest bidende Udtryk med de heftigste Skieldssord, og afmaalede ham tillige som det latterligste og nederdragtigste Menneske. Just derved at han forne-

drede ham, som om han kunde være værre end det
 stemmeste Skarn, opnaaede han sit Niemærke. Hr.
 Frisfynhr fandt sig paa det høieste fornærmet over
 den Maade, hvormed hans Forseelser bleve ham
 forekastede. Han besvarede hans Broders Be-
 breidelser, med al den Brede som hans fortørnede
 Stoltthed kunde formaae. Kun de tvende Beslæg-
 tedes Bistand reddede Hr. Hølløse fra nogle Bold-
 sonheder, som den fortørnede truede ham med.
 Langt fra enten at tilstaae sine Ringgesløsheder, el-
 ler at love nogen Forbedring, forsikrede han med de
 ef ertrykkeligste Eder, at han ikke vilde lade sig fo-
 reskrive Love for sine Handlinger af andre end sin
 egen Villie. Al Hr. Hølløses Godhed blev med
 den største Bitterhed foragtet. Denne Bedrager
 var listig nok til endnu engang at igientage sit Løfte,
 da hans Broders Brede var kommen til den høieste
 Spidse. Han erholdt det Svar, som han ønske-
 de sig, nemlig, at en ærlig Mand aldrig, ved at
 antage nogle Belgierninger, vilde gjøre sig en Sky-
 lder forbunden. Hr. Hølløse forsikrede derpaa med
 et fromt Suk og ved at lade en tvungen Taar falde
 af sit Øie, at hans Broder selv vilde sin egen U-
 lykke. Han lagde en Bæxl paa 1000 Rdl. paa Bor-
 det, og erklærede, at han ikke mere kunde holde
 den ringeste Omgang med saa haardnakket et Skarn.
 Han vovede slet intet ved at tilbyde sin Broder den
 Foræring. Hans Stoltthed og Hastighed var ham

be-

bekient. Berelen faldt, som han saae forud, reven i Stykker for hans Fodder, og han forlod Hr. Frisfsyhr, uden at have videre Betyrning for ham, end den at han betalte hans Gield. Denne Ulykkelige var nu vel frie igien; men hans Elen-
dighed tog derved mere til end af. Han søgte vel at qvæle de Smerter, som denne Hændelse foraar-
sagede ham ved nye Uordentligheder; men dette varede kun en kort Tid, og han besluttede dem
med den bedrøvelige Skæbne, at han skaaatte lade
sig anbyrve under et nyt oprettet Regiment.

Hr. Helløre blev altsaa i Besiddelse af en
Formue, hvortil han uden den Skam at være en
Bedrager havde ingen Rettighed, Berden vidste
de roesværdige Betingelser, under hvilke han ædel-
modig nok havde vildet afstaae den hele Arv til sin
Broder. Den vidste denne sidste Utafnemlig-
hed og hidse Opførsel. Den vidste med hvilken
Beredvillighed Hr. Helløre havde tilfredsstillet alle
hans Broders Kreditorer. Men, den vidste ikke
at Testamentet var en Opfindelse af den listige
Hulkepeer, som forstod den Konst at drene Hr.
Frisfsyhr efter alle sine Hensigter. Den vidste
ikke, at Hr. Helløre var saa listig, at han vidste
saaledes at benytte sig af sin Broders Lidenskaber,
at denne blev nødt til at afslaae hans Tilbud. Den
vidste ikke, at han betalte hans Gield, fordi han
troede, at det var bedre at være tilfreds med en

halv Gevinst, og derved beholde en ærlig Mands
 Roes, end at tabe denne Roes af Begierlighed til
 den hele Gevinst. Den roesede altsaa, af meget
 falske Grunde, Hyfleren som en ærlig Mand, og
 skieldte Hr. Frisfyr for det afskyeligste Skarn.
 Skulde da det Bifald, ja endog den Beundring
 som erhverves af denne blinde, enfoldige Verden,
 der dommer os efter vore Handlinger uden at kiende
 deres Drivesiedre, være en eneste Fornuftigs Ønske,
 Og dog, hvor finder man den ophøjede Vise, som
 kan være gandske ligegyldig ved dens Berømmelser.

Kort efter denne Begivenhed talte Hr. Hølløse
 formædelsk Hr. Hulkepeers Død en Ben, og Dyd-
 den en Fiende mindre. En prægtig Liigsteen gav
 endnu i de sildigste Tider det hele Kirkesogn Under-
 retning om, hvor meget de havde tabt i en saa fuld-
 kommen Mand. En anseelig Formue, som han
 overlod Hr. Hølløse, formildede snart hans Be-
 døvelse, og understøttede ham i at udøve nye
 Gødskeber.

Hr. Hølløse, saae sig nu i Besiddelse af
 vigtige Rigdomme. Der fattedes meget i at hans
 Ønsker vare blevne mættede. Thi naar hører det
 menneskelige Hjerte, og endnu mere en Fastfulds
 Hjerte op at ønske? Hans Torst efter Ære, den
 stakkels Charlottes Taare, som daglig anraabte
 ham om hendes Bryllups Guldbrydelse, vare endnu
 uover-

novervindelige Hindringer for ham. Han fandt
 snart Leilighed til at overvinde begge. Et Ungesker
 gjorde ham bekendt med Hr. von ***, hvilken
 aldrig lod sine Yndlinge blive ubelønnede, og som
 tillige besad Magt nok til at belønne dem. Han
 udforskede meget hastig hans Belynders herskende
 Lidenstabs, Belysternes vare hans Tyranner. Dette
 var nok for Hr. Helløse til at opofre ham den
 ulukkelige Charlotte. Herren von *** saae hende
 hemmelig, ved hendes nederdrægtige Elfers Mel-
 lemhandling. Hun var denlig og havde tillige en
 vis Deel af Ufsynlighed. Mere end alt for man-
 ge Indtageligheder for en Belysting! Denne elst-
 værdige Piges Ulykke var besluttet, uden at hun
 følte den ringeste Ahnelse derom. Det Skarn,
 hendes Kiereste smigrede, hende med en nær fore-
 staaende Forening. Den gode Charlotte bad i
 sin inderlige Glæde vel hundrede Gange Dyden
 om Forladelse for det Feiltrin, som hun havde be-
 gaaet. Hendes Kiereste overtalede hende i Sel-
 skab med sig at besøge en af hans Slægt. Denne
 opdigtede Slægt var ingen anden end Hr. von ***s
 Forpagter, som ved den Fortieneste at gaae Hr.
 von ***s Belyster til Haande, var bleven hans
 Fortroelige. De kom derhen, og ikke længe efter
 dem Hr. von ***. Hendes nederdrægtige Elfers
 Tale, og Hr. von ***s Bestræbelse opdagede snart
 den Skiebne, hvortil man havde bestemt den be-
 dragne

dragne Charlotte. Forgieves reev hun sig løs af Hr. von ***'s Arme, og flyede hen i hendes Elfers, erindrede ham om deres Kierlighed, faldt grædende ned for Hr. von ***'s og hans Fødder og bad ham indstændig om Hielp. Den affrænlige Hølløse tvang hende med Gævalt at tilfredsstille en Barbars Bøllyster. Hun, som tilforn havde været et Offer for en ulykkelig Kierlighed, blev nu et Offer for Bøllysterne. Hun sukede, forbandede hendes Elfer, svør Hevn, og lod sig stille tilfreds igien. Hr. von ***'s Emigrerier og Løster qvælede snart den Følelse hendes Hierte havde for Dyden. Tilforn havde hun syndet af Kierlighed, nu syndede hun af Vanen og Egennytte. Hr. Hølløse fik en vigtig Betiening til Belønning for den roesværdige Umage, at have forskaffet sin Bøllunder en smuk Maitresse. Hans Fortienester imod Fædrenelandet vare, som det hedte, en Marsag til at han blev kaldet til dette Embede. Ingen vidste den egentlige Priis, for hvilken han havde kjøbt det. Man ønskede Verden til Lykke fordi en saa fortient Mand var bleven belønnet. O du menneskelige Daarlighed! Hvorlænge skal endnu den Ugudeliges Skindunder triumphere? Hvorlænge skal endnu den sande Dyd blive ubekjent, og elendig forsmægtet? I den Tid da Hr. Hølløse havde ved Uretsfærdigheder swinget sig i Beiret til en Øvrigheds-Persons Værdighed, da han hemmelig

udplyn-

udplyndrede Eufør og Faderløse, og offentlig lod uddeele iblant dem en ringe Deel af sit Klov, da han, ved hans Strængthed imod de ensfoldige Forbrydere, erhvervede sig Berømmelse af en retsfærdig Mand, og ved Overbærelse imod de Klogere fortiente den værste Skielms Skam, forsinægtede den langt mindre strafværdige Friskfyhr under de Mønssommeligheder, som følge en Stand, i hvilken de kostbareste og uskatteerligste Tienester blive belønnede med Saar, Foragt og Utafnemmelighed. Glendigheden, denne Menneffenes vise Læremesterinde, trak ham ud af mange af hans forrige Ryggeløsheder. De, som han endnu faldt hen til, skeede mere af en fordervet Opdragelse og af Vane, end af en naturlig Drift til dem. Aldskillige Aar vare allerede forbie, uden at han turde haabe en Forbedring i sin Tilstand. Blot den Stand han var i erhvervede ham af mange, som vare langt slemmere end han, Navn af en Rastefuld. Hans Kapitain begyndte endelig at lade ham spore nogen Villighed for sig. Han forskaffede ham en Underofficiers Plads, uden at Friskfyhr havde mere end sædvanlig gjort sig fortient af ham. Da han saae hans Undergivnes ringe Tilbønelighed til den nærværende Levemaade, saa lovede han, at hielpes ham til et godt borgerligt Embede. En fornem Herre, som havde megen Magt ved Hoffet, har en besynderlig Naade for

Kapi-

Kapitainen, omendskönt denne ingen videre Fortieneste havde, uden den at han overordentlig liguede sin Belynder. Tienesten for vor Underofficeer var altsaa gandske vis. Bestallingen var allerede udstædt og i Kapitainens Hænder. Kun en liden Punt var endnu tilbage. Hr. Frisfsyhr skulde gifte sig med Kapitainens Frille, ikke være egensindig over nogle smaae Friheder, som hendes Liebhaber betingede sig, og derfor blive udnævnt til Medlem af det ædle og velviise Raad i Staden ***. Hr. Frisfsyhr var ærgierrig. Han afflog denne Betingelse, mistede sin Bestalling, og fik i Kapitainen den alleruforsonligste Fiende. En hver Dag biede en nye slet Begegnelse paa ham. Man fandt snart Marsag til at paadigte ham Feil. Han mistede sin Plads og blev igien nedsat under de gemene Soldater. Hans Kapitains Gruesomheder blev ham utaalelig. Han købte sig sin Frihed ved at undvige fra sit Fædreland, og hans gode Lykke befriede ham fra Mangel, ved det den skaffede ham til at blive Tiener hos Frue von Devote.

Frue von Devote var siden 16 Mars Forløb Enke af en Herre, som altid havde levet ved Hoffet. Hun havde først efter hendes Gemahls Død udvalgt sit Opholdsstæd paa de Godser, hvor hun nu befandt sig. I al den Tid havde man kiendt hende, som den dydigste Kone af Verden. Hun

Hun og begge hendes vorne Døttre vare en Ziir for den hele Adel i denne Egn, de erhvervede sig Belsignelse af alle Nødlidende, og Beundring af deres Sogneherre og Undersaatter : Ingen Dag forgik uden en Gudsfrygtigheds Gierning af Frue eller Frøkenene von Devote. Deres Dyder vare de Nødeliges daglige Berømmelse, og de Ryggeslæses daglige Spot. Et Fader- og Moderløs Barns Opdragelse, en fattig Piges Udstyr, et nyt Altar-Klæde, en Kirketavle, og hundrede andre Ting mere gjorde vore Andægtige snart i dette, snart i hiint Aar mærkværdige, og dog havde ingen af deres Begiærninger Mine af nogen forfængelig Begierlighed efter Vre. Ball og Spilleselskaber vare gandske bortjagede fra Frue Devotes Godser. Begge Frøkenene vare blevene opdragne med den yderligste Strengbed og Forsigtighed. Ingen fordægtig ung Mandsperson torde nærme sig dem for at kysse deres Haand. At læse en Roman, endog den alleruffnyldigste, havde været en Dødsynd. Frue von Devote saae hendes Omhye mere end rigelig belønnet ved hendes værdige Døttres roesværdige Esterlignelse. Alle Betienterne maatte følge deres Herskabs Exempel, naar de skulde blive taalte i dette Fromheds Boelig. Man hørte paa det hele Slot næsten aldrig en høj Latter, uden naar Frue von Witzleben, en nær beslægtet med Frue von Devote, afslagde en Familie

milie Besøg hos hendes Tante. Hun levede i den nær ved liggende Stad paa saadan en Maade, som var just tværtimod den sidste Levemaade. Hun besøgte Frue von Devote for at quæle hende, og at drive Spot med hendes Dyder. Frue von Devote hævnede sig derved at hun med hegen Rimelighed beskyldte hendes Beslægtede for alle kuns muelige Laster.

Saa lidet som Hr. Frisfyhrs Herskabs Levemaade var efter hans Smag, saa nødte dog Trygt for Mangel ham til at spille en Andægtigs Rolle, for ikke at blive jaget bort af Frue von Devotes Tieneste. Hans Hierte var imidlertid ædelt nok, som vi allerede har anmærket, til at beundre gode Egenskaber hos andre, omendskiønt han selv manglede dem. Han skulde derfor daglig have formeret sin Hengættelse for denne fortreffelige Familie, hvis ikke nogle Omstændigheder havde forhindret det. Han besad Forstand og den yngste Frøkens Karakter, som havde kuns meget lidet deraf i hendes Magt, blev ham allerførst derved ret bekiendt. I en kort Tid indsaae han Drivefiæren til hendes Fromhed. Hendes hele Dyd var en Folge af hendes Naturel. Hun havde hverken herskende Tilbøieligheder til Lasterne eller til Dyden. Tiig en Maskine uddeelte hun til visse Tider Almisser, førte til Kirke, sang naar hun stod op, og naar hun lagde sig, og havde af alle hendes

hendes Dyder ingen anden sand Fortieneste end den et Uhr har, naar det viser Timerne rigtig. Hun græd over hendes Næstes Elendigheder, fordi hun saa andre græde. Hendes naadige Mama befalede hende at være dydig, og hun var det. Havde man anført hende til Easterne, saa havde hun med den selvsamme Beredvillighed været lydige.

Det faldt Hr. Frisfshyr langt tungere at udforske Almalies den ældre Frøkenes Hierte. Hun besad Skisnhed, Forstand, Bittighed, og til at krone alle hendes Guldkommenheder senlede hende intet uden en oprigtig Dyd. Hr. Frisfshyrs Hierte var alt for meget rørt af hende, at han ikke skulde have givet nogle Algt paa alle hendes Handlinger. Han opdagede en vis Melankolie hos hende. Han herte hende ofte sukke. Han ansaae begge Deelee for Menneske-Had og for en Bedesøsters Sukke. Snart blev han klogere. Det var en Forelskets Sukke. Det var et Hiertes Tungtsindighed, som er skabt til Fornøjelse og bliver tvunget til at undvære den. Med et Ord, Almalia var af Frygt for hendes Moder dydig. Den ringeste Mine, som havde forraadt en Længsel efter Fornøjelser, en Tilbenelighed til Kierlighed skulde have forarsaget Almalia den haardeste Begnelse. Frøkenens Dyrte lærte Hr. Frisfshyr meget gesvindt hvad hun ønskede. Kierlighed eller og Bellsysterne foragter Stændernes Forskiellighed.

Amalia var ikke mere Frøken, Frisfsyhr ei længere Tiener, de vare tvende Forelskede, og Frue von Devotes Aarvaagenhed tjente ikke til andet, end at de, ved at overvinde Forhindringerne fordoblede Fornøjelsen. For at bedrage hende uddelte Amalia endnu engang saa mange Almisser, Hr. Frisfsyhr sang endnu engang saa andægtig som tilforn, og begge bleve for deres Bedragerie belønnede med en fordoblet Bevaagenhed og Hønsagtelse af Frue von Devote og hendes Bekiendtere.

Skulde Læseren vel agte denne Moder sin Medlidenhed værdig? Maaskee ikke længere, end til Hr. Frisfsyhr er kommen tilbage fra et Vrende i Bnen. Han havde nogle Forretninger for sit Herskab at besørge hos Frue von Witzleben. En gammel Tiener hos denne Dame, som tilforn havde været i Tieneste hos Frue von Devote, i den Tid da hun endnu opholdt sig ved Hoffet, blev ved denne Leilighed hans Ven. Ved et Glas Biin erfoer han den hele Historie, om Frue von Devote og hendes Dyd. Denne sidste var ikke ældre end 16 Aar. Saa længe var det siden Hr. von Devotes Død, og hendes Skønheds Aftagelse havde gjort hans Gemahlinde from. Frue von Devote havde i hendes unge Aar beklædet det første Sted iblant Hoffets Skønheder. Hun nød den Berømmelse at Fyrsten selv havde sukket for hendes Fødder. Alle Kavallererne vare stolte over
at

at kunne rose sig af hendes Billigheder, og der var ikke en eneste, som jo enten med Ret eller Uret havde roest sig deraf. Vigtige Grunde bevægede hende til at give Hr. von Devote i hans 50 Aar, hendes Haand. Hun gjorde ham lykkelig med en talrig Familie, af hvilke dog kun de tvende Frøkener vare blevene tilovers. Hoffet, som havde kiendt hendes Gemahl fra hans Ungdoms første Rygaesløsheder af, indtil et vist ulukkelig Tilfælde, spottede over hendes Gemahls gode Lykke, at se sin Familie saa blomstrende, og denne redelige Mand var selv for beskeden, til at tilegne sig en fremmed Roes. Imidlertid hævnede han sig ikke videre, end at han, i Steden for, som hans Gemahlinde meente, skulde kun leve 2 Aar, levede 24, og døde ikke før han havde seet alle Frue von Devotes Indtagenheder visne. Ved enhver Indtagenhed, som hun mistede, mistede hun og en Liebhaber, indtil hun endelig hverken havde flere Indtagenheder, eller flere Liebhabere. Hendes Broderdatter, en blomstrende Skønhed, berøvede hende, kort før hendes Gemahls Død, den sidste, en uerfaren og elskværdig ung Herre paa 16 Aar. Paa engang indsaae hun denne Verdens Forsængelighed, og begav sig paa sine Gudsfer. Verden, som nu ikke mere vilde beundre hendes Skønhed, skulde nu beundre hendes Fromhed. Hendes Vergierrighed, som tilforn havde

geleendet hendes Kierlighed, fulgte nu og hendes Aludagt, hun vilde ingen ringere Rang have blant de Aludægtige, end hun tilforn havde indtaget hos Kofetterne. Som Kofette kiendte hun alle de Kunstgreb, der kan aftrvinge det menneskelige Hjertes Bisald. Hun vidste, at man ikke lettere erholder sammes Berømmelse, end naar man ikke synes at søge den. Derfor faldt aldrig hendes Handlinger i det tvungne Bæsen, som er et Kiendtegn paa Hyklerie. Hvad var hun dog uagtet alle hendes Dyrer andet end en Kone, som var bleven kied af Verden, fordi denne var først bleven leed af hende, og som holdt hendes Skaber for værdig nok, til at indtage den Plads, som en lang Række af Liebhavere havde efterladt sig.

De Dydagesser, som Hr. Frisfshyr Tid efter anden gjorde, bestræfede ham jo mere og mere i den ugrundede Fordom, at man ikke finder nogen Dyd hos det menneskelige Kiøn, som jo er bleven avlet af en eller anden Last. "Herlige Dyrer! raabte han. "En heel Familie af 3 Personer "dydig og enhver af en besynderlig Marsag! Den "ene fordi hun har tabt sine Liebhavere, den anden "af Tvang, og den tredie af Dumbhed!" Hans Had indtog nu Sted for den Høragtelse, som han tilforn havde havt for Frue von Devote. Et Tilfælde kom ham pludselig til at forlade denne Familie. Han fandt af ongesær en af Fruens For-

Forpagteres Sønner i hans Amalie's Arme. Han besad Menneskefærlighed og Philosophie nok til at tie. Hans hele Straf var at foragte hende, og gaae sin Vej.

Hans gode Ven skaffede ham i Tieneste hos Frue von Witzleben. Hun var et Eventyr i den hele Stad. I enhver Zirkel underholdte Damerne sig med en nye Historie om hendes Galanterie, og enhver ung Herre som tog sig en Ruus, drak sig drucken paa hendes Sundhed. Man kiendte kun Hr. von Witzleben af det store Rygte hans Gemahlinde havde. Han hørte alles Spot med den største Eiegenlydighed. Man skulde tage meget feil, om man derfor vilde antage ham for en Philosoph. Nei Tilbøielighed til Spil havde ikke givet Plads til andre Lidenstaber i hans Hierte. Han, som med den utrøeligste Koldsin- dighed saae sin Gemahlinde med saa stor Ledsindig- hed, som nogen Kofette sværme omkring i en Kreds af gamle og unge Forelskede, skielvede af Angst, naar han var i Fare at tabe en Sept-Leva. Frue von Witzleben var ligesaa koldsin- dig, over Ver- dens ufordeelagtige Anmærkninger, som hendes Gemahl, og var aldrig mere fornøjet, end naar hun havde givet denne Verden meest Eenlighed til Materie at underholde sig med paa hendes Vres Bekostning. Hr. Friskfyhr maatte nødvendig efter hans naadige Frues Opførsel troe, at de

Domme, som man fældede om hende vare grundede. Aldrig gik hun et Skridt uden at blive fulgt af nogle Tilbedere. Nu hoppede hun i de talrigste Selskaber i Armene paa den ene, hvistfede den anden i Øret, slog Hr. von Ohnwitz med Bisten, trak den gamle Hr. von Steif i Parnskfen, bestilte Baron von Tändler for hendes Natbord, og stak Greve von der Wind hemmelig en Billet til. Nu rykkede hun Pallatinen tilside, smilede saa kierlig, sukkede, og begik i et Qvarteers Tid flere Daarligheder, end hendes Historiefriver kunde fortælle i et ligesaa langt Tidsrum.

Hr. Friskfyhrs Begreb om sit Herskab var altsaa ikke alt for fordeelagtigt for dem, da han paa engang blev uvis. Hr. von Witzleben gav et Ball paa et af sine Sommerhuse. Frue von Witzleben blev usformet borte af Selskabet med en vis Herre, hvilken, formedelst sin Seier over det smukke Kiøns Vre, havde gjort sig bekiendt nok. Friskfyhr blev dem vaer i en affides liggende Gang, og ved Enden af den bleve de borte i et Lusthuus. Det er naturligt at Nysgierlighed førte ham bag en Sidevæg. Han hørte Frue von Witzleben nogle Gange lee. Samtalen blev alvorligere. Der fulgte heftige Bebreidelser af Damen, og kun desto dristigere Friheder af den som fulgte hende. Strax derpaa hørt en Raslen, og Frue von Witzleben raabte om Hielp. Friens
Stil-

Stilling, hendes Uorden, den Forvirring hvormed Kavalleren skyndte sig bort, gav Hr. Frisfsyhr indelig tilkiende hvor stor den Fare havde været, fra hvilken han havde reddet hendes Dyd. Hun fastede sig skielvende i sin Befriers Arme, og denne Skræk forvoldte hende en liden Upasselighed. Frisfsyhr iagttog ikke alt for nøye den Befalning at tie. Man fik denne Begivenhed at vide. Ingen troede den, og enhver holdt den for en fin Satyre over Frue von Witzlebens Dyd. Hendes Tiener allene beholdt en langt større Erbødighed for hendes Dyd end tilforn. Dog, nye Opdagelser, som han gjorde i hendes Karakter, styrkede ham i hans forrige Uvished igien. Frue von Witzleben lod paa engang see en usædvanlig Høflighed. Hundrede Gange om Dagen ringede hun paa ham, og dog var det en Sag af ingen Betydning, som hun vilde ham. Han imodtog Befalninger af hende imens hun endnu sad ved sit Natbord. Han saae Skønheder, som man med Glid ikke syntes at skiule for ham. Man roeste hans Behændighed, og vilde ikke have Tienester forrettet ved andre end ham. Hr. Frisfsyhr havde Indbildning nok om sine elskværdige Egenskaber. Han var velvoren. Han havde Leve-maade. Han erindrede sig Frøken von Devote. Det kunde altsaa, som han troede, gandske vel være, at Frue von Witzleben kunde være for-

D 4

elsket

elsket i ham, omendsskønt hun just ikke havde været det i Lusthuset. Den Kierlighed, som han indbildte sig hun havde til ham, var tilstrækkelig nok, at giøre ham til en virkelig Liebhaber. Frue von Witzleben opdagede snart denne saa sælsomme Erobring. Hun forlystede sig med hendes Tilbeders Forvirring. Snart gjorde hun ham ved en streng Begegnelse maalløs af Skræk. Snart gav hun ham ved et smilende Bisald al hans Munterhed igien. En Eftermiddag var hun mere frie end ellers imod ham. Hun holdte ikke op ved adskillige smaae Omstændigheder saa længe at opmuntre ham, indtil han skielvende vovede den Tilstaaelse, at han ikke kunde være uømfindelig imod hendes Indtagenheder. Frue von Witzleben optog hans Forbovenhed med en Brede og en Foragt, som lod ham føle den Forskiel, der var imellem ham og hende. Han maatte i samme Øjeblik forlade hendes Tjeneste. Dog erholdte en anseelig Foræring af hendes Edelmødighed, fordi hendes Behageligheder havde vundet Gæner over ham.

Hr. Frisefyhr var længe tvivlsraadig i Henseende til hendes Karakter. Han befandt tilsidst, at hun var ikke andet end en Kokette. Hendes Hjerte besad virkelig Dyd. Og hun gjorde sig selv al optænkelig Umage for at overtale Verden at hun ikke var dydig. Den naragtige Stoltthed

at

at giøre Erobringer var hendes eneste Feil. Hun maatte see alle, fra Greven af indtil hendes Tjener, at sukke omkring sig, hvis hun skulde være fornøjet. Og alle disse Sukke skulde ikke nytte hende til andet, end til at forlyste hende. Hendes efterfølgende Opførsel bestræbte denne Karakter. Hun blev siden i hendes moednere Alder flogere. Hun gav sine Tilbedere Afsted, forbedrede sin Gemahl, blev en god Moder, og udøvede hundrede roesværdige Egenskaber, uden at forhverve sig Verdens Biesald. Man skieldte hendes sande Dyd for Skinhellighed, og gav den Berømmelse som hun fortiente til dem, som aldrig havde fortient den.

Hr. Frisfsyhr levede nogen Tid roelig og fornøjet af den Foræring, som han havde Frue von Witzlebens Godhed at takke for. Men denne for ham saa lykkelige Tid forsvandt. Han saae intet uden bedrøvelige Udsigter for sig, og han kunde ikke see dem uden at knurre. Da han engang gik hjem, sank en gandske smuk flædt Mand, som blev anfaldet af en Besvimelse, tæt ved ham ned. Hr. Frisfsyhr kom ham til Hielp, og bragte ham ud fra en Mængde Nysgierrige hjem i sit Bærelse, der kun laae nogle Skridt derfra. Det var et af hans sædvanlige Tilfælde. Han takkede Hr. Frisfsyhr, og denne fulgte ham for Forsigtigheds Skyld, hjem til det Sted hvor han boede.

boede. Den Ubekiendte beviste ham nogle Høf-
 ligheder, og i den Samtale, som han havde med
 ham, fik han nogle af Hr. Frisfkyhrs Omstæn-
 digheder at vide. Han yttrede den største Afstøne
 for de Uretfærdigheder, som man havde udøvet
 imod Hr. Frisfkyhr. "De har havt at bestille
 "med de ugudeligste Skielmer, svarede han ham.
 "Men forundre Dem ikke derover, de Lastefulde
 "udgiøre den største Deel af det Menneſkelige
 "Kion. De sande Wiſe, som indſlutte al deres
 "Lykſalighed i ſig ſelv, ſom intetønſke fordi de
 "intet finde værdigt til deresønſker, ere rare.
 "Kun hos dem allene finder man den ſande Men-
 "neſkeſierlighed. Egennytte er hos den øvrige
 "Væbel det enefte Maal, hvorefter den afmaaler
 "ſine Tienefter. Uden en Belønning enten for
 "deres Stolthed, eller deres Gierrighed, eller
 "deres Vellyſter, ſkal de uden Taare ſee ſine
 "Medmenneſker omkomme. Og er dette ubegri-
 "beligt? Lærer ikke endog deres Religion dem, juſt
 "derfor at være dydig, fordi de efter Døden ſkal
 "blive belønnede. Kan de da altsaa være i Stand
 "til at udøve en enefte ædel Handling, hvorved
 "deres Egennytte intet har at haabe? Jeg be-
 "ſidder flere Midler end jeg til Livets Nødvendig-
 "hed har nødig. Fra dette Øieblik af er De
 "ligesaa uindſkrænket en Herre over dem ſom jeg
 "ſelv. Kræv uden den ringeſte Undſeelfe. Jeg
 "er

"er overflødig belønnet ved det jeg tør ansee mig
"som et Redskab til Deres Lyksalighed." Da
han saa at Hr. Frisfsyhr af Forbauselse ikke
kunde svare, stod han op, hentede et Papiir med
ti Luidorer, og trykkede ham dem i Haanden.
"Jeg udbeder mig, blev han ved, som den eneste
"Prøve paa Deres Erkiendtlighed, at De i Frem-
"tiden ikke vil spise hos andre end mig." Han
gik derpaa bort uden at høre Hr. Frisfsyhr,
og kaldte paa sin Tiener, at han skulde følge
ham hjem.

Hr. Frisfsyhr skulde have holdt denne Be-
givenhed for en Drøm, naar han ikke havde seet
Luidorerne ligge for sig. Desuagtet var den
Ubekiendtes Forhold endnu stedse en mørk Tale
for ham. Skulde det vel være den eneste sande
Dydtige i Verden? Han sløj Dagen derpaa til
sin Belgierer. Han udbrod i Lovtaler. "Tving
"mig ikke til at rødme, faldt hans Ben ham
ind i Ordet. "Har jeg viist Dem nogen Bil-
"lighed, saa har det været min Pligt, og en
"Pligts Udøvelse fortjener aldrig Berømmelse."
Hr. Frisfsyhr maatte denne Dag gjøre Be-
gyndelsen med at spise hos ham. Et hvert
Korteer opdagede han en nye Værdie hos sin
Ben. Hans Navn var Le Fort. Hvorme-
get Beundringsværdigt fandt han ikke hos ham,
da han blev nøyere bekiendt med ham! En
Mand

Mand der besad anseelige Rigdomme, som levede efter de strængeste Maadeligheds Love, og benyttede sig af all sin Overflod til at giere de Nødlidende Iyffelige! En Mand, som havde afflaget de fortriinligste Vresposter. Hvilken en Daare er ikke Menneſket, sagde han undertiden til Hr. Frisſfyhr, som kan bortkaſte sin koſtbareſte Eiendom ſin Frihed, for en forſærgelig Vres Glands. Hvad ere diſſe Værdighed, ſaa ſtore de endog ere, hvad andet end Kieder, ſom lænker os til Arbeider, til Smigrerie, til vore Foresattes Lidenſkaber, til Frygt, og til hundrede Slags andre Ulykker? Ere vi mere eller mindre bundne, om vore Baand ere af Guld eller af Jern. Hans Skabning eller endnu mere hans Fornue behagede det ſmukke Kion. Det ſatte Snarer for ham. Han undgik dem. Og dog ſtreed hans eget Hierte imod ham. Jeg ſkulde elſke, ſagde han ofte til ſin Ven, naar Kierlighed kunde beſtaaе uden viſſe Nederdrægtigheder. Men en fornuſtig Mand maa aldrig kiebe det, ſom hans Onſker ivrigſt tragter efter med den ringeſte Nederdrægtighed. Man begegnete ham i Hr. Frisſfyhrs Nærværelſe ved en vis Venlighed meget uhøflig. Jeg ſkulde ſætte Dem til Kette, ſagde han til den, ſom havde fortørnet ham, derſom jeg ikke foragtede Dem. Alle hans Handlinger vare en Sam-

Sammenblanding af de meest ophøiede selskabelige Dyder. Og dog syntes han ikke at udøve dem for derved at forlange Berømmelser. Naar man undtager nogle faa Benners Omgang, var han lidet bekiendt. Endog de, som han beviste Belgierninger kiendte ham mangen gang ikke. Den meste Tid henbragte han hiemme hos sig selv med Studeringer. Kan man forlange meer af det fuldkomneste Menneske? Hvem er saa lastesuld, at han tør nægte ham sin Beundring? Og dog kan jeg uden Affke og uden at skielve meddeele mine Læsere den Opdagelse, som Hr. Frisshyr efter nogen Tid gjorde, da en nye Fortroelighed tillod ham at læse i hans Bens Hierte? Kan jeg sige dem, at denne Mand, den fuldkomne Menneskeven var tillige i den allerhøieste Grad en svoren Fiende af den Christelige Religion? At han udøvede alle Dyder, uden derfor at vente en tilkommende og evig Belønning; at han kun iværksatte dem af denne dievelske Stolthed, dermed at kunne vise at en Fritænker kunde være ligesaa dydig som en Christen? Hans forvildede Fornuft havde udsundet et U-Bæsen af en Gud, som skulde have givet ham sin Tilværelse, uden videre at bekymre sig om ham. Hvad vare dog alle denne Daares Belgierninger imod det menneskelige Kiøn, naar hans Gud virkelig var til? Vare de ikke de for-

forsærdeligste Grusomheder imod de Nødlidende, hvilke han ved sin Bistand forlængede et med tusinde Ulykker bestormet Liv, som den Barbar af Gud, han troede paa, havde givet dem for at qvæles? Havde han stukket Kaarden igien i alle deres Hierter, da havde han været deres sande Belgierer, thi da skulde de, mange Aar før, have kommet tilbage til den lykkelige Tilintetgjørelse, hvor de ingen videre Elendighed havde at frygte. Hvilke Modsigelser kan ikke den menneskelige Stolthed forene i deres Hierter, som ville styrte Guddommen af Thronen, for at sætte deres egen Fornuft paa den igien, og derfor af deres Hævn blive drevne dertil!

Dette Skarn, thi det var han med alle sine Dyder, købte en Lieutenantsplads for sin Ven under de H^{**}ste Tropper. Han kom en Morgen til ham og tog paa det venstabeligste Afspæed. "Man forfølger mig, sagde han, fordi jeg ikke vil tilbede Gud i den samme Formular, som andre Folk." Han efterlod ham endnu en Bærel paa tusind Rigsdaler. Hr. Frisfshyr var endnu ikke fordærvet nok til at forsvare Le Forts Læresætninger. Liig de fleste Forbrydere frygtede han i det ringeste den Gud, han en var skicket til at elske.

Hr. Frisfshyrs nye Betiening kaldte ham strax efter hans Vens Afreise i Felten. Han fandt

fandt herved nye Leilighed til at opdage de men-
 neskkelige Dynders Falskhed. Han saae Forvoven-
 hed under Tapperhedens Maske. Fyrsternes Her-
 skesygge, som af ødelagde Landes Afke oprette sig
 hos Efterverden Mindesmærker af Banære, hvilke
 den nærværende Verden ansaae for Vrestøtter,
 svang Sværdet under Navn af at forvare deres
 Undersaatters Vel. Bedrag og Forræderie bar
 Klogskabs og Troeskabs Klædebaand. Han hørte
 Helten, hvis Død Alviserne ikke heroisk nok kunde
 opløste, hemmelig at jamre sig over de Smerter,
 som hans Saar forarsagede ham, og endnu i
 det sidste Aandetræk, at forbande de Laurbær, hvor
 med han havde kjøbt dem. Hans hele Bytte
 bestod deri, at han mistede et Øye, en Haand og
 fik en lam Fødd. Man gjorde Fred, gav Hr.
 Frisshyhr sin Afskæd og tillige en Pension, som
 just var tilstrækkelig, at han, en paa engang, men
 Tid efter anden, kunde døe af Hunger. Han
 kaldte det Utafnemlighed, som andre kaldte Uedel-
 modighed. Han erfarede, at det er ikke altid
 godt at nævne Lasterne med deres rette Navn.
 Man satte ham i Fængsel. Han fandt der en
 Kammerat, som ved tusinde Slags af Menne-
 skenes Uretfærdigheder, var bleven tvungen til at
 bedrage en riig Aagræ en vigtig Sum Penge fra.
 Dette Menneske besad List nok til at befrie sig og
 ham af Fængselet. Han havde havt den Lykke

at skille en temmelig Deel af sit Røys for Dommernes Gierrighed. Han var saa ædelmodig, at han tilbød sin Ven den Halvpart af sin Rigdom. De toge hen til et Land, hvor de vare sikre og ubekjendte. Her levede de tilfælles under forandrede Navne af deres Glid og Agerkarlens Penge, hvilke de ansaae som en ringe Skat han havde maattet give dem af sit Røys: De erkjendte deres Forseelser, angrede dem, og søgte ved lovlige Handlinger at forbedre dem. Desuagtet nævnte man aldrig deres Navn uden Afstøje. De døde efter at de tilforn havde beviist Verden mange nyttige Tjenester; men de døde fattige og foragtede, og deres Jhusommelse døde altsaa med dem. Intet Epithaphium betegnede deres Grav. Levende Ugudelige traadde tit paa deres Støv, uden at vide at de traadde paa Dydens.

Hvor langt forskiellig var ikke deres Lykke fra Hr. Hellores. Han havde neppe fuldført en Uretsfærdighed førend han havde begyndt en nye. Lykken var ham gunstig ved dem alle. List og Fordomme indviklede alle hans Laster i en uigien- nemtrængelig Skye. Pøbelen var for blind til at see hans Vanære, og den Kloge, som saa den tørde ikke sige det, uden at blive holdt for en Fiende af Dyden. Hvor sikker er det ikke, at besidde Mængdens Bisald, og hvor let besidder man den ikke, naar man forstaaer den Kunst at synes

synes at være det, man ikke er! Han døde efter at Forsynet til hans Medmenneskers Straf havde ladet ham leve længe nok. Alle Dyder bleve udhugne i en Steen og sat paa hans Grav. Taleren og Digteren udtømmede alle deres Kræfter paa at affkildre denne store, denne dydige Mands Forliis. Endog Efterverden traadde med Ærbødighed til hans Grav, beundrede ham og hans Piigsteen, og roeste hans Fromhed af Taknemlighed for de Legater, som han havde efterladt den. Dyd! er du mere end et tomt Navn, mere end det ordentlige Kiendetegn paa en Ugudelig? Ja, useilbarligen intet andet end dette, dersom Verden var vore Dyders og Lasters eneste Dommer. Var der ingen tilkommende Tid; beroede vor hele Bærdie paa det som Menneskene tænke om os, saa var Selvmord den roesværdigste, den klogeste Handling, som den Vise i sin Livstid kunde udøve.

Her paa Nøise-Contoirtet ved gammel Strand, Herbror:
strædets Hjørne No. 1. hvor denne Bog sælges indbund:n
for 12 Skill. faaes iblant andre eftersølgende Skrifter for
højsatte Priser, nemlig :

Tankekrin , 1773.	16 Sk.
ditto 1774.	12 —
Åften : Tanker , indeholder adskillige opbyggelige Materier.	16 —
Frugter af Jalouſie eller den forliebte Malers Skiebne.	6 —
Indfald og Historier.	8 —
Fortællinger, indholdende over et halvhundrede for- nønelige ſmaa Historier.	12 —
Kjøbenhavns Beſkrivelse, ſom viſer alle Qvar- terers, Gaders og Slotters Navne, alle Børgertlige og Statsindretnin- ger, Konſtkammeret, og private Ka- binetter, offentlige og private Bi- bliotheker, med mere.	18 —
Odrikots Liv og Levnet.	14 —
Politisk Huuſtave, ſom viſer Rangforordningen, Titulaturen, ſtemplet Papiir, en Be- regning over enhvers aarlige Udgiſt, &c.	6 —
Den Noſke Robinson.	12 —
Om Epøgeller.	4 —
Efterretning om Ovedenborg.	10 —
Den døende Sokrates.	4 —
Efterretning om Viergepuſlinger, Skiftinger og Trolldhornet paa Lynghyegaard.	10 —
Den Miſundelige, en Comedie af Dalin.	18 —
Fuldstændige Tabeller over alle de Danſke Konger, fra Kong Skjold til vores allernaa- digſte Konge Chriſtian den Syvende.	8 —
Syv Konſter at giøre med Fingrene.	4 —
Poſcherneſ Triumph og Fiſkebeens Skjærternes Landſlygtighed.	6 —

